Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

18. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1869.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Ældste John Taylor

i Tabernaklet i Saltsøstaden den 10de Januar 1869.

(Fra „Deseret News.")

Det er et stort Privilegium at samles tilsammen som den levende Guds Hellige, det er et stort Privilegium efter 1800 Aars Forløb at kunne deeltage i Nydelsen af den hellige Nadvere til Ihukommelse af vor Herres og Frelsers Jesu Christi brudte Legeme og udgydte Blod, og idet vi gjøre saaledes, see vi hen til den Tid, da Jesus vil komme igjen, da vi skulle spise Brød med ham i vor Guds Rige. Saadanne Tanker fremkomme naturligen i Sindet, idet vi nyde det hellige Maaltid. Denne Ordinance er stiftet til at bortdrage vore Tanker fra verdslige Ting og fæste dem til guddommelige, himmelske og aandelige Ting, som ere overeensstemmende med vor Natur, Begjær og Egenskaber. Det er et stort Privilegium at have een Dag af syv helliget til den levende Guds Dyrkelse. Der gives forskjellige Meninger om hvilken Dag det burde være; det er imidlertid en Sag af ringe Vigtighed. Vi samles tilsammen som den Herre Jesu Christi Tjenere og Tjenerinder, og nyde det Maaltid, som skal forestille hans brudte Legeme og udgydte Blod. Vi tænke og vi tale om Ting, som ere stiftede til at opvække vort Sind, trøste vor Aand og give os Fred, Glæde og Lyksalighed, enten vi hengive vort Sind til det Forbigangne, Nærværende eller Tilkommende. At være en Guds Hellig, er at indtage en høi Stilling overfor Gud, Engle og Mænd. Sandhedens Lys, Jehovas Aabenbaringer og det hellige Præstedømme, som Guds Hellige besidde, ere de største Gaver, som Himlen kunde skjænke til dødelige Væsener.

I denne Henseende staae vi ene midt iblandt Jordens Nationer, og i denne Henseende nærme vi os mere vor Skabelses Hensigt, end noget andet Folk, som existerer i denne Tid paa Jordens Overflade. Uagtet vore mange Svagheder, Ufuldkommenheder og Daarskaber, udstrækker Herren sin Naade over os og

giver os sin Hellig-Aand til vor Veiledning, at vort Sind kan blive oplyst ved Aabenbarelsens Lys. Han leder os fremad, ihvorvel langsomt, paa Livets Stier, hentil den Vei, som fører til Fyrstendømmer, Magt, Troner og Herredømmer i det evige Rige. Vi staae, som jeg alt har bemærket, som et særskilt og Eiendomsfolk, thi hvor store og hvor mange vore Svagheder og Ufuldkommenheder end monne være, er der intet Folk i den nuværende Tid, som nyde de Velsignelser, som vi ere i Besiddelse af. Hvo er den, som er kjendt med Gud? Til hvem har han meddeelt sin Villie? Hvo er det Folk, som i disse Dage nyder Aabenbaringens Velsignelser? Og hvor skal vi i disse Dage finde det hellige Præstedømmes Organisation? Ingen Steder. Der gives intet andet Folk, som foregiver dette, eller som sige sig at staae i saadanne Forbindelser med Himmelen, eller nyde lignende Velsignelser som de vi besidde. I kunne forgjæves søge efter saadant et Folk blandt Jordens Nationer, I kunne undersøge alle de religieuse, politiske og sociale Systemer, som existere paa Jorden, men det er ingensteder at finde; vi staae alene i denne Henseende som Guds Velsignede, som Herrens Adopterede, som den store Jehovahs Udvalgte, til hvem han har til Hensigt at aabenbare sin Villie og sine Planer, og med hvem han vil opbygge sit Rige og oprette Retfærdighed paa Jorden. Vi indtage, som jeg før har bemærket, en meget vigtig Stilling, og det er godt for os som Sidste-Dages Hellige at betragte vor daglige Vandring og Handling, og søge hen til at følge den Vei, hvorved vi kunde blive istand til at rygte vor Kaldelse, ære vor Gud og vort Præstedømme og staae som anerkjendte af Gud, Engle og Mennesker, og opfylde vore Forpligtelser i alle Henseender, som det sømmer sig den Allerhøiestes Hellige; at vi kunne bede og faae Himlens Velsignelse over os, over vore Hustruer og Børn, over vore Forfædre og Efterkommere til evig Tid. Vor Religion er ikke en Religion for en Dag, en Maaned, et Aar eller en Menneskealder, men den strækker sig fra Evigheden til os, den virker gjennem Tiden, og naaer igjen ind i Evigheden; den indbefatter enhver Sandhed, som nogensinde existerede, nu existerer, eller nogensinde vil existere; den er stiftet til en omfattende, udødelig Aands Tilfredsstillelse; den har sit Udspring fra Gud og fører tilbage til ham igjen, saaledes kan det siges, at „i ham leve, røres og ere vi." Som udødelige Væsener ere vi interesserede i dette Sandhedens Lys, som han har frembragt, og i dette evige Livs Velsignelser, til hvilke han er Ophavsmand. Lad os nøie betragte vor daglige Vandring; vi leve i en Tidsalder, som er svanger med større Begivenheder, end nogen anden Tidsalder, som Jorden endnu har oplevet; der har været Tider, da Gud særlig har taget sig af Individer og Nationer, og da hans Aabenbaringer tildeels ere blevne bekjendtgjorte blandt hans Folk, og da hans Folk have været samlede tilsammen, men der har aldrig været en Tid saa vigtig, som den nuværende. Det er ikke blot Herrens Ord til een Mand eller nogle faa Mænd, eller en særlig Uddeling af Israeliterne eller Nephiterne, men det er Tidernes Fyldes store Huusholdning, da Gud vil samle alle Ting i Eet, og da han vil opgjøre med Jordens Nationer og Folk, hvadenten disse ere døde eller levende, hvadenten de have sovet tusinde Aar eller endnu ikke ere komne i Tilværelsen. Det er i denne Tid han har organiseret sin Kirke efter det Mønster, som existerer i Himlene, i hvilken alle de forskjellige Organisationer og Præstedøm-

mer, som nogensinde existerede, ere forenede. Denne er en Tidsalder, hvor de Hellige ikke længere skulle nedtrædes, eller Ondskab og Ugudelighed triumphere, men de Retfærdige skulle regjere, og Guds Herredømme oprettes.

Hvis der nogensinde har været en Tid, da Pagter ere indgaaede af Guds Folk paa Jorden, da er det nu. Hvis der nogensinde har været en Tid, da de Døde ere blevne gjenløste, da er det nu. Hvis der nogenside har været en Tid, da Guds Naade er bleven udstrakt over hans Folk, da er det nu. Dette Evangeliums Indledning, som først blev proklameret, var saalydende: „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde med høi Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder Den, som haver gjort Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." Evangeliet er bleven proklameret til Jordens Nationer, Ældsterne have reist iblandt Nationerne som Sendebud, iklædte med det hellige Præstedømme og Guds Kraft, og have baaren deres Vidnesbyrd til dem, og vi have gjort mere end dette, vi have været ifærd med at opfylde Herrens Ord, givne fordum til hans Tjenere ved Prophetiens Aand, hvor han siger: „Samler mig mine Hellige, som gjore min Pagt med Offer;" vi have i flere Aar samlet Folket tilsammen, og hvorfor? Fordi Herren siger: „Og jeg vil antage Eder (igjen), Een af en Stad, og To af en Slægt, og jeg vil føre Eder til Zion. Og jeg vil give Eder Hyrder efter mit Hjerte, og de skulle føde Eder med Kundskab og Forstand." De ere hidindtil blevne fødte med Theorier og Menneskenes Læresætninger, „men jeg vil udøse min Aand paa mit Folk, og undervise dem i Retfærdighedens Grundsætninger, at jeg kan have et Folk, som vil lytte til mig, og vil følge den Vei, jeg anviser." Vi ere her idag for at blive belærte angaaende vor Forbindelse med hverandre og vor Omgang med Verden, vor politiske Organisation, i Ting, som høre til vort Velfærd, vore Velsignelser, Salvelser, Begavelser, Beseglinger og Pagter, og Guds Riges Opbyggelse paa Jorden.

Vi have ikke samlet os for at vi kunde blive rige, eller for alene at besidde denne Verdens Ære, men for at vi kunne have Evighedens Velsignelser og Sandhedens Aand, for at vi kunne faae saadan Veiledning, at vi kunne opnaae den Almægtiges Gunst og Velbehag; med denne Hensigt ere vi blevne belærte om de mindste Ting, som kunne tænkes, saavelsom om de største og høieste Principiper, som nogensinde ere komne ind i Menneskets Hjerte. Vi blive belærte om alle Principper, som høre til Samfundets Fred, Lykke og Interesse hernede, og som tillige ville berede os til at leve med Guderne i de evige Verdener.

Her have vi vore Propheters Skole, i hvilken vi blive belærte om, hvorledes vi kunne holde Huus med vore timelige Affairer, og hvorledes vi skulle undgaae de Snarer, som findes i Verden; hvem vi skulle handle med og hvem vi skulle lade være; hvorledes vi skulle opdrætte Kreatur og dyrke Jorden, og hvorledes vi skulle ordne alle de Affairer, som høre til den menneskelige Tilværelse; vi blive ogsaa belærte om Gud og Evigheden, angaaende vore Forbindelser forend vi kom her paa Jorden, vore Forhold til Gud i den nuværende Tid, om denne og andre Verdeners Skjæbne, og om enhver Ting, som hører til dette Liv og til det tilkommende. Sandt er det, at Christi Evangelium indeholder enhver Sandhed.

Dengang det først blev aabenbaret, fandt det os uvidende, mørke, taabelige, lave, fordærvede og vanartede, uvidende om Gud og næsten enhver sand Grundsætning. Det er ydmygende at tænke, efter al vor indbildte Dannelse og Kundskab, vore store Begreber om Regjeringsstyrelse, Moralitet og Religion, at vi skulde findes saa svage, uvidende, nedværdigede og vanærede. Det er ydmygende i høieste Grad at tænke, efter Menneskenes store indbildte Dannnelse, at der neppe findes en sand Grundsætning iblandt dem. Menneskene ville sige til os: „Vi have nydt en moralsk Opdragelse.“ Tildeels bliver Moraliteten lært, men selv dens Lærere forstaae den ikke, og den existerer kun i Theori, men ikke i Praxis. De troe at have nogen temmelig god Religion, men den er saare lidt bedre end de gamle Hedningers, som bøiede sig for Stene og Billeder. Hvad Knndskab besidde Menneskene om Gud? Ikke den mindste; de, som ere bedst underviste imellem Nationerne, naar man kommer til at gjennemskue deres Ideer om Gud, hvad ere de? Ideer om en Gud uden Form, Bestanddele eller Lidenskaber, og denne er den Gud de dyrke og tilbede, et Væsen, som existerer allesteder, men dog ingensteder, ingen Personlighed. Jeg husker der kom engang en Jøde til mig for at tale om denne Gjenstand, han var en meget lærd Mand; iblandt Andet var han næsten bange for at tale om Guddommen, men meente, at Gud var allesteder, men uden at have nogen Personlighed, og da han ikke kunde fatte den Tanke, at et Væsen kunde existere liig en Mand med et Legeme, Bestanddele og Lidenskaber, hvis Magt kunde spores allesteder, sagde jeg ham: „Her staaer et Lys, gjør der ikke?“ „Jo.“ „Er dette Lys forbunden med Lyset?“ „Jo.“ „Staaer det ikke der med positiv Existens?“ „Jo.“ „Dette Lysskjær udgaaer fra Lyset, ikke sandt?“ „Jo.“ „Hvorfor kan da Gud ikke ligesaagodt existere og virke paa samme Maade, som Lyset eller Solen og andre Ting existere og virke?“

Dette er Hovedsummen af Nationernes Begreber med Hensyn til Gud som et Væsen, eller med andre Ord, de have intet Begreb om ham, og hvor kunne de have det? De have været uden Aabenbaring; han har ikke meddeelt dem sin Villie og heller ikke selv aabenbaret sig for dem, hvorledes kunne de da have noget Begreb om, hvad de aldrig have havt Leilighed til at faae Kundskab om? Det er umuligt. Der siges: „Troen kommer ved at man hører, men at man hører skeer ved Guds Ord.“ „Men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?“ Og da de ikke have havt Nogen iblandt dem, sendt af Gud til at forkynde hans Villie, maae de alle være uvidende om samme. Vi vare endeel af dem, vi vare udgravne af den samme Brønd og udhugne af den samme Klippe, og havde ikke større Kundskab end de, og have vi nu nogen Kundskab om Gud og sande Grundsætninger, er det fordi Gud har aabenbaret det til os gjennem sit Evangelium, som han har aabenbaret i disse sidste Dage gjennem Joseph Smith. Hvad Kundskab havde vi om os selv eller om vore Forhold til Evigheden? Ingen. Hvor er da den Mand paa hele Jorden, som kan gjøre Fordring paa en Hustru i Evigheden? Der gives ikke en eneste udenfor denne Kirke. De foregive heller ikke noget saadant, de kjende ikke til nogen saadan Grundsætning; deres Ægteskabspagter gjælde kun til Døden, adskiller dem, og det er Slutningen paa Sagen: Hvor gives der Nogen, som har noget Begreb om at omgaaes deres Børn i den evige

Verden? De tænke over det; der er en naturlig Følelse eller et Slags Instinkt, som fører til saadan Eftertanke, men de have ikke det Privilegium at indgaae i saadanne Pagter. Der gives mange andre Principper forbundne med dette Evangelium, om hvilke de ere uvidende, og som Skriften siger: „Som ufornuftige Dyr, sandselige, fødte til Rov og Ødelæggelse, bespotte, hvad de ikke kjende, og skulle ødelægges i deres egen Ødelæggelse og erholde Uretfærdigheds Løn." Have de nogle rigtige Begreber om Ægteskab? Ikke de mindste. Deres Handlinger, Følelser og Tilskyndelser ere fordærvede, nedværdigede og dyriske, de ere lige uvidende angaaende religieuse, politiske og huuslige Sager, og have ikke Forstand til at behandle de Sager, som ligge indenfor deres Omraade. Hvad forstaae de angaaende at regjere Verden? Hvem veed, hvorledes Nationernes Affairer skulle bestyres? Den Mand kan ikke findes, Anarki, Uorden og Forvirring hersker for en stor Deel gjennem Jordens Nationer, og Undergangens Sæd er udsaaet iblandt dem alle. Jordens Nationer forstaae ikke, hvorledes de skulle sammenbinde deres Folk og ordne deres Affairer, thi det kan kun udføres ved Aabenbaring. Hvad ere Nationernes Armeer og Flaader til? Hvorfor er det, at England, Frankrig, Portugal, Spanien, de Forenede Stater og de forskjellige Nationer paa Jorden maae have deres Armeer og Flaader? Hvorfor er det de behøve Millioner af Mænd og enorme Pengesummer til deres Beskyttelse? Fordi de ansee deres Naboer for Røvere, som ville angribe dem, hvis de ikke havde tilstrækkelig Vaabenmagt til at afværge det; og dog ville de tørre sig om Munden og sige: Vi ere meget civiliserede, oplyste og dannede. De lure paa hverandre med den største Aarvaagenhed. De forskjellige Embedsmænd, som styre de nationale Affairer, ere meget nysgjerrige efter at vide, hvormange tusinde Soldater de nærliggende Nationer have, og om det var raadeligt at formindske deres egen Magt, ligesaadan som vi gjøre her, naar vi have hundrede Kjæltringer, saasom ledige Guldgravere i vor Midte, og ere nødte til at forøge Politistyrken for at beskytte os mod deres Optøier og Angreb. De vide, at det er Menneskenes Natur at angribe og tage Fordeel af deres Medmennesker, og at røve, plyndre og ødelægge; og for at opretholde deres Nationaltitet, opholde de en tilstrækkelig Magt for at tilbagevise ethvert Angreb. Dette er deres Stilling, uden at tale om den Udsvævelse, det Bedrageri, den Fordærvelse og Ugudelighed, som finder Sted iblandt dem; og det er Civilisation, og det er det nittende Aarhundredes Høidepunkts Herlighed og Dannelse. Der mangler Noget for at ordne disse Ulemper. Vi læse om en Tid, da Jesus skal regjere, og den Allerhøiestes Hellige vil tage Riget, og øve Herredømme, og da han skal regjere „fra Floden indtil Jordens Ender." Folket bliver bange for, naar de høre de Hellige tale om at regjere og holde Herredømme, at ogsaa de ville blive til nationale Røvere, og begynde at ihjelslaae og ødelægge, saasnart de faae Anledning dertil. Dette er imidlertid ikke vore Følelser eller Ønsker, det vil Gud udføre, han vil lade de Ugudelige ihjelslaae de Ugudelige, og vil vælte dem og omvælte dem, indtil han har udført sine Hensigter. Han har oprettet Sandheden paa Jorden, den begynder at trænge ind iblandt Folket, og Mange frygte som Følge deraf, at den vil vedblive at udsprede sig, voxe og tiltage, indtil den dækker Jorden. Gud lærer os for det Første nogle af Livets Evangeliums Hovedgrundsætninger, og danner os til at være værdige Redskaber

i hans Haand til at oprette Sandhed, udrydde Ugudelighed og udføre hans Hensigter paa Jorden. Det er hvad vi sigte til, det er derfor vi komme i Forsamling, det er derfor vi ere affondrede fra Nationerne, det er derfor vi prædike, det er derfor vi have vore Propheters Skole, det er derfor vi forvalte Ordinancerne i Guds Huus, det er derfor vi bygge Templer og Begavelseshuse, at vi maae blive belærte, reenliggjorte og helligede, at vi maae blive opfyldte med den Hellig-Aand og Guds Kraft, at vi maae staae frem som Guds Udvalgte, at udføre de Ting, som Propheterne have omtalt, det er hvad vi sigte til i alle vore Foretagender i Livet, og i alt det hellige Præstedømme henhørende. Har Gud i fordums Tid „bestikket Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse," saa har han i disse sidste Dage bestikket Nogle til Præsidenter, Apostler, Propheter, Evangelister, Ældster, Hyrder og Lærere, Biskopper, Høiraader, og alle de andre forskjellige Organisationer af hans Kirke, til de Helligrs fuldkomne Beredelse, til Retfærdighedens Oprettelse, til hans Riges Opbyggelse, til Fredens Triumph, de onde Magters og de Ugudeliges Undergang, og til Indledelsen af enhver Ting, som er stikket til at ophøie og forædle Menneskene, saavel i Tiden som i Evigheden.

Maa Gud hjælpe os til at være trofaste i Jesu Navn. Amen.

Qvindens Mission.

(Fra „Millennial Star.")

Der tales en stor Deel om Qvindens Mission og Rettigheder. Det er meget sandt, at i den store Verden har Qvinden maattet indtage en underordnet Stilling; hun har været indstrænket indenfor visse Grændser, som hun ikke uden Dadel kunde bryde over, og skjøndt det er urigtigt at indskrænke Qvinden, er det ligesaa urigtigt at hæve hende over hendes naturlige Sphære. Guds Hensigt er, at hun hverken skulde være Mandens Slave eller hans Behersker, men være „ham en Hjælp, som skal være hos ham." 1 Moseb. 2 C. 18 V. Samfundet i det nittende Aarhundrede er i en complet Uorden, hele dets Beenbygning er af Led; alle Folk, som tænke, forstaae, at der er noget forkeert ved dets Sammensætning, men kunne ikke opdage noget Middel til at afhjælpe det. Reformatorer i huuslige Sager staae frem og fremvise deres Smaaplaner, som de mene skulle kunne hjælpe lidt, men de falde snart tilbage i Forglemmelse. Verden skulde reguleres, men Værket overgaaer baade Mandens og Qvindens Kræfter og Forstand; Gud alene kan bryde med den nuværende Tids Vanskeligheder og oprette Samfundet paa en saadan Grundvold, at den vil kunne sikkre varig Orden, Fremgang og Fred. Men Verden er og har altid været utilbøielig til at lade Herren blande sig i dens Anliggender. Menneskene synes at troe, at Gud burde

indskrænke sig til, hvad denne Jord angaaer, at have en Slags Opsyn med Naturens Kræfter, og tillade Menneskene at styre deres egne Anliggender, uden nogen Indblanding fra hans Side. Naar han har aabenbaret saadanne Principer fra Himlen, som vare nødvendige for Menneskenes Velfærd, ere de blevne foragtede og forkastede, men alle ædle Aander paa Jorden have næret det Haab og den Forventning, at Herren engang vilde aabenbare sin Magt, og ordne Menneskenes Anliggender, og bortfeie Fordærvelse, Undertrykkelse og falske moralske Systemer, og iværksætte den samme Harmoni blandt Menneskene, som gjør sig gjældende i Universet. Propheternes Drømme, Seernes Udsagn og de inspirerede Skribenters Optegnelser blive nu fyldestgjorte. Et guddommeligt System, som i Tiden vil blive anerkjendt overalt, er nu begyndt og kaldes af Verden Mormonisme, men af de Hellige og af Himlens Hærskarer Guds Rige paa Jorden. Dets nuværende Midtpunkt findes i Utah. Skjøndt dette System ikke endnu er fri for Menneskenes Modstand og deres Taktiks og Loves Indflydelse, har det dog allerede givet Beviis for dets guddommelige Oprindelse, og det, som det er bestemt til at udføre; og de, hvis Hjerter have seet hen til Befrielsens Dag, ere opfyldte med Tillid, Glæde og Taknemlighed. Iblandt de mange Velsignelser, som det skjænker, er ikke den den mindste, at det har fremviist Qvindens sande Stilling. I Utah er Qvinden hverken betragtet som Beherskerinde eller Slavinde; hun er æret, beskyttet, beundret, agtet og elsket, men indtager ikke Beherskerindens Sæde, heller ikke er hun undertrykket eller nedværdiget til at tilfredsstille Mandens Lidenskaber. Qvindens Mission er, at være Mandens Ledsager, fraseet dette, har hun ingen Mission; hendes jordiske Interesser og evige Saliggjørelse ere aldeles knyttede til hans. Ingen Qvinde kan siges tilfulde at have smagt af Glædens Bæger, førend hun er bleven en ærlig Moder, og for at blive en ærlig Moder, maa hun være en ærlig Hustru; og kun hendes Mand vil kunne skjænke hende disse Glæder. Naar hun engang skal passere igjennem den snævre Port ind til den celestiale Stad, vil hun staae ved Siden af en Mand, til hvem hun er bleven viet med Guds Bifald, „dog er hverken Manden uden Qvinden, ei heller Qvinden uden Manden i Herren," og „Manden er Qvindens Hoved, men Gud er Christi Hoved," ligesom Christus er Kirkens Hoved. I Utah har enhver Qvinde Leilighed til at skaffe sig en Plads i en ærlig Mands Huusholdning, og forene sig med ham i hans jordiske og evige Interesser. Vil hun forblive ugift, har hun frit Lov dertil. I Verden har „christelige" Nationer vedtaget Love, hvorved mange Tusinde af Guds blomstrende Døttre blive forhindrede i at bære Frugt til Guds Herlighed og deres egen Hæder, og skulde de bære Frugt med Skam, vil denne følge dem som et Brændemærke, medens Manden, som har deeltaget i Synden, og som af Himlen maa ansees som den ansvarlige Part, slipper uden Vanære. I Utah falder Vanæren paa den Rette, og vee den frække Tyv, som stjæler Qvindens Dyd, vee den menneskelige Ulv, som har røvet Qvindens Ære. I Utah har Qvinden Frihed til at ægte hvem hun vil, det være sig Ægtemand, Ungkarl eller Enkemand, eller til at forblive ugift, om hun ønsker det, men hun har ikke Frihed, som i de christelige Nationer, at sælge sig selv til lidenskabelige Mænd, som maatte skamme sig, hvis de ikke vare nedsuukne saa dybt, at selv Skammen ikke kan naae dem. I Utah ere alle for Qvinden passende Beskjæftigelser aabne

for hende, men Mændene have i længere Tid gaaet ind i Qvindernes Haandtering, og intet Under derfor, om Qvinderne blive herskesyge og ville hæve sig til Mændenes Plads. Mange Beskjæftigelser, som ikke udkræve nogen stor Anstrengelse, og som nu udelukkende udføres af Mænd, kunde godt overtages af Qvinder, uden i mindste Grad at forringe deres qvindelige Ynde. Qvinden burde ikke tvinges ved sin afhængige Stilling til at ægte en for hende upassende Mand, eller at nedsynke i Vanære eller Fattigdom; enhver Stilling, som Naturen har skikket hende til at indtage, burde betragtes som ærlig for hende, og hendes Anstrengelser for at sørge for sig selv, enten i videnskabelig eller physisk Henseende, burde ansees for priisværdige.

(Fortsættes Side 187.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Samfundet i Utah.

(Fra „Millennial Star.")

Hvem er det bedste, reneste, dydigste og ærligste Folk paa hele Jorden? Vi svare uden Forbehold de Sidste-Dages Hellige. Dette Folk indtager nu en Stilling i et stort Territorium, som var vildt og utillokkende, og i Udseende en Ørk, langt fjernet fra Lande, beboede af civiliserede Folk, men det er nu opdyrket og befolket af 100,000 Indbyggere af een Religion. Disse udholdne Pionerer af den store amerikanske Ørk ere ikke uciviliserede Barbarer, som ere samlede fra en eller anden mørk Afkrog paa Jorden, men de ere hovedsagelig fra de Forenede Stater, Storbritannien, og fra de meest frie og civiliserede Nationer i Europa. Disse Mænd og Qvinder, vante til og opdragne i et dannet Samfund, og hele deres Liv vante til Lov og Orden, forlode ikke deres Hjem, Slægtninge, Fædreland og alle dets kjære Forbindelser for at trodse en vild Ørks Gjenvordigheder midt i et stort Fastland, med den Hensigt at styrte sig selv og deres Børn ind i alle et vildt Livs barbariske Rædsler, men de ansloge tilfulde Opoffrelsen og kjendte Formaalet for dette Foretagende, de længtes efter en høiere og bedre Samfundsorden end den, deres egne Lande kunde tilbyde dem, de ønskede at skride frem i Moralitet og alle huuslige Dyder, i Ægteskabets Forhold og i national Oeconomi; de søgte efter Evangeliets Retfærdighed, efter det rene og simple patriarchalske Liv; de ønskede et Land, ubesmittet af Præstelist, falske Lærdomme, Løgn, Bedragerier, Ægteskabsbrud og Horeri; de længtes efter at see deres Børn og den opvoxende Slægt opdragen og underviist i Hellighed, Reenhed, Maadeholdenhed og alle de himmelske Dyder i Christi Evangelium, ubesmittede af alle de rædselsfulde Onder, som findes i den apostatiske Christendom.

Disse vare de Bevæggrunde, som paavirkede Folket under Inspirationens Hvisken: At flye bort fra Babylons Ugudelighed og forene sig i Amerikas store

Udørk. De vare overbeviste om, at en Røst fra Himlen, den Eviges Røst, havde kaldet dem til at gaae ud fra disse ugudelige Nationers Midte, og søge et Tilflugtssted mellem Bjergene; og de lyttede gjerne til den guddommelige Befaling, og Aar efter Aar have Tusinder sagt Farvel til Slægtninge og Venner, og udskibet sig paa det rastløse Hav og taget Veien til Jacobs evige Høie, nedsat sig paa de høie Regioner, som danne Ryggen paa den vestlige Halvkugles nordlige Deel, hvor de have udspredt deres Setlementer paa 4 til 500 engl. Mile fra Nord til Syd, hvor de danne Midtpunktet for et stort Folk, og have Udsigt til at faae deres bedste Forhaabninger og Ønsker fyldestgjorte. Foruden alt det, som var godt og priisværdigt, og som de medbragte fra deres Fædreland, have de tilveiebragt store Goder, som Følge af den Enighed, som findes blandt 100,000 Mennesker af den samme Tro, alle besjælede af Længsel efter bedre og høiere Moralitet og efter Gjenfødelse og Oplysning, som langt overgaaer det blandede Selskab, hvorfra de ere udgangne. De havde ingen Forventning om at finde en Himmel eller en celestial Samfundsorden, da de reiste dertil, men de troede at tage deres Himmel med sig, og ved deres gode Handlinger tildeels frembringe en himmelsk Lyksalighed i deres Midte. Dettte have de udført, og vort nye Territorium kan allerede være stolt af dets Indbyggere. Dets statistiske Rapporter, dets Retsforhandlinger og dets Borgeres Jagttagelser udvise uimodsigelig ti Gange mindre Forbrydelser, end der begaaes blandt noget andet Folk af samme Antal paa Jordens Overflade, og Størsteparten af de saa Forbrydelser, som begaaes i Utah, blive udøvede af reisende Personer, som ikke staae i nogen Forbindelse med de Sidste-Dages Hellige. Vi nægte ikke, at der kan have været nogle faa Forbrydelsestilfælde iblandt dem, som foregave at være Hellige, men alle Saadanne blive udelukkede af Kirken og deres Forbrydelser straffede efter Loven.

Lovene i Territoriet ere gode, og ere blevne sanctionerede af de Forenede Staters Congres. Gouverneuren, Secretairen, Høiesteretsdommerne og andre Embedsmænd ere beskikkede af de Forenede Stater, og alle statistiske Optegnelser og retslige Documenter af disse høie Functionairer fremvise, at vort lykkelige Bjerghjem sammenlignelsesviis har saa godt som ingen Forbrydere. Denne beundringsværdige Samfundsorden er Resultatet af de forenede Bestræbelser af et Folk, som elsker Evangeliet, frygter Gud og er ærligt og oprigtigt; et Folk, som har opoffret tidligere Forbindelser i deres Fødeland, for at oprette Guds Rige mellem Bjergene. Takket være Gud i Himlen, de have opnaaet det, og nyde nu Frugterne af deres eneståaende Flid og Arbeide.

Iblandt de mange Velsignelser, som Himlen har skjænket til dette værdige Samfund, tjener til hæderlig Omtale den store guddommelige Aabenbaring, som gjenopretter den gamle patriarchalske Ægteskabsorden, som saalænge har været banlyst af de apostatiske, catholske og protestantiske Kirker; takket være Gud, at denne bibelske Ægteskabsorden er gjenoprettet, som giver enhver Qvinde Leilighed til at blive forenet i helligt Ægteskab med en Guds Mand, istedetfor at blive nødt til at gifte sig med en ugudelig, fordærvet, vantroende og Evangeliet modstridende Mand, og saaledes tilligemed Børnene komme i Fare for at blive ramte af Himlens retfærdige Straffedomme i Skiklelse af Sygdom, Svækkelse og Elendighed, som Følge

af Mandens og Faderens umoralske og ugudelige Levnet. Under den falske Christendoms baarlige Systemer ere Qvinderne ofte nødte til enten at forblive i den ugifte Stands unaturlige Stilling, og opfylde saaledes ikke den store himmelske Befaling med Hensyn til at mangfoldiggjøre Slægten, eller ogsaa at tage imod charakteerløse og onde Mænd, som de have Afsky for, og at anvende paa dem de hellige Navne Mand og Fader, medens Andre ere afskaarne fra enhver Leilighed til at blive ærbare Hustruer og Mødre, og formedelst Fattigdom og andre Omstændigheder nedsynke til Horeries frygtelige og fordærvelige Følger, og en tidlig Død. Disse ere Følgerne af de uchristelige og ubibelske Love, som indskrænke Nationerne til Eenkonesystemet. Men i det bjergfulde Utah Territorium er denne Indskrænkelse borttagen. Den store Skranke for Qvindens Rettigheder, og Aarsagen til Prostitution er borttagen. Enhver Qvinde i dette Territorium kan faae en retfærdig Mand, hvis hun selv vil, en Mand, der vil forene sig med hende i at opdrage deres Børn efter Retfærdighedens Love, saa at saavel Forældre som Børn kunne blive frelste; og kan hun ikke finde en ung, ugift Mand, til hvem hun kan have Tillid, og paa hvem hun kan stole paa kan opdrage en Familie, kan hun opfylde sit retfærdige Ønske ved at blive forenet med en god Mand, om han end allerede er gift, ligesom Rachel, Bilha, Silpa, de patriarchalske Mødre til Jacobs Sønner. Ved denne guddommelige Ægteskabsorden kunne alle Qvinder blive til ærbare Hustruer og Mødre, og saaledes tilintetgjøre Prostitutionens Tillokkelser.

Det er af denne Grund, at den uovertræffelige Dyd hersker i vort Territorinm; sandelig, den Qvindes Fornedrelse maa være stor, som foretrækker Prostitutionens elendige Liv fremfør et ærbart, dydigt Giftermaal. Christendommen har afskaffet Polygamiets guddommelige Lov, og Mangel paa Giftermaal har dreven Millioner hjælpeløse Qvinder til Horeri med alle dets afskyelige Sygdomme og en snarlig Død. Men Gud har gjengivet os denne Lov, og ved den fryder vort Territorium sig i Reenhed og Dyd, som i de gamle patriarchalske Tider. Berygtede Huse ere ukjendte i vore Byer; de stakkels ulykkelige Prostitutionens Offre, som sværme i Tusindviis i Christendommens store Stæder, have ikke faaet Fodfæste paa vor hellige Jordbund; der findes ikke nogen Næring for denne dødbringende Institution, med mindre at den gives af fremmede Reisende eller af nogle faa charakteerløse Renegater, som føre denne Uskik med sig, hvorsomhelst de vandre.

Med Hensyn til de andre Forbrydelser i Verden, er Utah næsten fri for saadanne, og vi nære det Haab, gjennem Himlens Forsyn at blive bedre og visere hver Dag, indtil vi naae til Fuldkommenhedens Maal, og til alle de høie og hellige Egenskaber, som ere bestemte for Lysets Børn og Udødelighedens Arvinger

---

(Fortsat fra Side 184.)

Og Lovens og Sædernes beskyttende Skjold burde beskjærme hende hele Livet igjennem, at hun maa blive bevaret for ryggesløse Menneskers Kunster, og aldrig blive nødt til at indtage en Stilling mod hendes eget frie Valg. Dyd og Reenhed udgjøre Qvindens største Fortryllelse, naar disse ere borte, bliver hun nedværdiget i sine egne Øine, og hun bliver ligegyldig med Hensyn til sin Skjæbne. Døden til hvem som ødelægger Qvindens Dyd, er den Beskyttelse, hvormed Utahs Borgere værne om denne, og ligesaa er Guds Befaling til gamle Israel. Formerelse er Livets Lov. Ethvert levende Væsen, frembragt ved Guds Love, indeholder Formerelseskraft, og denne Kraft skal vedblive i de tilkommende Verdener og udgjøre Grundvolden til Menneskenes Ophøielse, Herredømme og Herlighed. Enhver Lov, Skik eller Indstiftelse, som forhindrer vor Races lovmæssige Forøgelse, er ikke af Herren, men er af ham, som man benævner Satan, Ødelæggeren. Derfor kalder Paulus den Lærdom, som forbyder Giftermaal, „Djævles Lærdomme." At udelukke Qvinderne fra Mændenes Selskab ved at indespærre dem i Klostre eller at underkaste dem Løfter om at ville forblive i ugift Stand, er modstridende Guds Love, unaturlige og djævelske. Mange reenhjertede og fromme Qvinder ere blevne bedragne til at troe, at den ugifte Stand var hellig og behagelig for Herren, men de helligste Qvinder, hvis Navne staae optegnede i den hellige Skrift, vare retfærdige Mænds ærbare Hustruer, og deres høieste Ønske paa Jorden var at blive Mødre i Israel. Vi henvise til Sara, Rebekka, Hanna og Elisabeth, de vare Jordens ærbare Qvinder, begunstigede af Himlen, de talede med Engle og nærmede sig Herren, men alle de Velsignelser, som kunde skjænkes dem fraoven, vilde ikke tilfredsstille dem, uden Livets Frugter; de kjendte Børnenes Værd, de oversaae Fødselssmerterne og Opdragelsens Bekymringer for Herligheden og Forøgelsen af Guds Sønner og Døttre til evig Tid.

Men Nutidens Qvinder, hvis Øine ere blændede ved Mørkhedens Magter og den Ugudelighed, som har skjult Jorden som en Syndflod, ansee Børn som en Straf og Byrde for dem. Gud har skabt Qvinderne til at være Hustruer og Mødre, til i dette Liv at lægge Grundvold for det tilkommende, her at føde de jordiske Hylstre til Menneskene, og i de evige Verdener „at føde Menneskenes Sjæle, thi deri er Faderens Værk fortsat, at han kunde blive herliggjort."

Dette er Qvindens Mission, Naturens og den guddommelige Stemme hvisker bestandig til hende om denne Mission. Love og Hindringer, opstillede af Menneskene, i mange Tilfælde under Satans Inspiration, stræbe mod Himlens Anordninger, og Qvinderne blive saaledes forhindrede i at fuldføre deres Skabelses Maal. Uudsigelig Elendighed paaføres derved Tusinder af Guds skjønne Døttre, hvis Liv, Kjærlighed og Formerelseskraft blive bortødslede eller misbrugte, og Evigheden alene vil kunne fremvise de Elendigheder, som disse daarlige og umenneskelige Love have fremkaldt. Der gives, takket være Gud, en Plet paa Jorden, hvor Qvinden er fri til at udføre hendes hellige og herlige Mission, og hvor hun kan nyde den Beskyttelse, hvortil hun er berettiget, og takket være Gud, en ny Æra i Qvindens Historie dages paany, en Omvæltning i de huuslige Forhold er begyndt, dens Fuldførelse vil sætte hende ved Mandens Side, hvor Gud i Begyn-

delsen sagde hun skulde være, som Mandens Hjælp, hans Børns Moder, hans Livsledsagerinde, at dele Glæde og Sorg med ham, at formilde hans haarde Natur, at være hans Raadgiver og Medarbeider i dette Liv, og være hans Dronning, og dele hans Herlighed med ham i det tilkommende.

„Qvinden er Mandens Herlighed," uden hende er han et ufuldkomment Væsen, uskikket til at opfylde sin Skabelses Maal; Gud skabte hende for ham, ikke til at være hans Slave, Legetøi eller hans Behersker, men til at udgjøre en Deel af ham selv. Kjød af hans Kjød og Been af hans Been; han er Hovedet, og hun maa lade sig styre af Hovedet, ellers vil hele Legemet komme i Uorden. Den Mission, som Evangeliet aabner for Qvinden, er ædel, og skjøndt hun ikke er kaldet eller skikket til Regjeringens Sæde, er hun udrustet med en overmaade stor Indflydelse i de huuslige Forhold; det er hende, som for en stor Deel giver Naturen og Sindsstemningen til Børnene, det er hende, som for Størstedelen danner den opvoxende Slægt, det er hende, som Manden for Størstedelen skylder sin Lykke, Beqvemmelighed, Fred, huuslige Sædelighed, Moralitet og overhovedet Nationens Vedvaren. Hendes Magt i Statsanliggender er naturligviis underordnet, men stor og vigtig, og burde tilfredsstille den høieste Ærgjærrighed.

Familiens Ansvarligheder, for hvilke hun er dannet og skikket, burde ikke udslukke hendes Geni, tværtimod, den Uddannelse for hendes Talenter, som et passende Giftermaal vil bringe, burde dyrkes og styrkes; Kunsten, Videnskaben, Poesien, Musikken og alt Andet, hvad hun kan opnaae, burde staae aaben for hende, og al hendes Kundskabsrigdom anvendes i den Sphære, for hvilken hun er bestemt, uden mindste Nødvendighed for hende at overskride de Grændser eller Skranker, som Herren har sat for hende, da han siger: „Din Attraa skal være til din Mand, og han, han skal regjere over Dig."

Tiden vil komme, da de Opgaver, som vildlede Nutidens saakaldte vise Mænd, ville blive løste af hvad man kalder „Mormonismen." Imidlertid kjendes Qvindens Mission godt i Utah, hvor hendes Rettigheder ere sikkrede hende, og hun er agtet og respekteret, og de huuslige Forhold, som der finde Sted, ville under den store Faders Beskyttelse florere og frembære saadanne kostbare Frugter, at Verden endnu vil paaskjønne dem med stor Forundring.

Charles W. Penrose.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1841. (Fortsat fra Side 174.)

Løverdagen den 16de.

Jeg holdt en Tale for de Hellige. Følgende Afrids af min Prædiken blev optegnet af „Times and Seasons" Redakteur: „Kl. 10 Formiddag mødte en talrig Mængde Hellige paa Forsamlingspladsen, hvor Præsident Joseph Smith holdt en længere Tale. Han begyndte

sine Bemærkninger med at sige, at vor himmelske Faders Godhed burde fremkalde vor Taknemmelighed. Derpaa sagde han, at Satan blev beskyldt for alt det Onde, som vi udførte, men hvis han var Ophav til al vor Ondskab, kunde vi ikke fordømmes. Djævelen kan ikke tvinge Mennesket til det Onde, det skeer Altsammen med frie Villie. De, som modarbeide Guds Aand, ere udsatte for Fristelser, og Himlens Beskyttelse er borttagen fra dem, som forkaste saadan stor Herligheds Nydelse. Gud vil ikke udøve nogen Tvang, og Djævelen kan ikke. Saadanne Begreber, som Mange nære om denne Gjenstand, ere høist urimelige. Skabningen er mod dens Villie underkastet Forfængelighed, men Christus overvandt Forfængelighed med Haab. Vi ere alle underkastede Forfængelighed, medens vi vandre paa de krumme Stier og gjennem de Vanskeligheder, som omgive os. Hvor findes der en Mand, som er fri for Forfængelighed? Ingen har nogensinde været fuldkommen, undtagen Christus, og hvorfor var han fuldkommen? Fordi han var Guds Søn og havde Aandens Fylde og større Magt end nogen Mand. Men uagtet vor Forfængelighed skue vi fremad i Haab til vor Forløsningstid. Derefter gjorde han nogle Bemærkninger om Evangeliets første Principer, bemærkede, at Mange af de Hellige, som vare komne fra de forskjellige Stater og Nationer, havde kun overfladiske Kundskaber om disse Principer, da de ikke havde havt Leilighed til at høre dem undersøgte tilfulde; henpegede i Korthed til Tro, Omvendelse og Daab til Syndsforladelse, Grundsætninger, som nogle af de nuværende retfærdige Samfund antage, men forkaste Lærdommen om Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Henviste til Hebræer Brevets 6te Cap. 1ste og 2det Vers: „Derfor lader os forbigaae Begyndelseslæren om Christo, og skride frem til det Fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden, angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger og Tro paa Gud, og Læren om Daab, og Haandspaalæggelse, og de Dødes Opstandelse og den evige Dom." At Apostlerne meget godt forstode Lærdommen om evig Dom, fremgaaer af flere Skriftsteder; Petrus prædikede Omvendelse og Daab til Syndsforladelse for Jøderne, som af deres Ledere vare blevne tilskyndede til at udøve Voldsgjerninger og udgyde Blod. Men til selve Lederne sagde han: „Jeg vilde ønske, I gjorde det i Uvidenhed, saa gjorde de, I ledte," og videre: „Derfor fatter et andet Sind og vender om, at Eders Synder maae være udslettede, paadet Vederqvægelsens (Forløsningens) Tider maae komme fra Herrens Aasyn, og han maa sende Eder den Eder forud forkyndte Jesum Christum." Den Forløsningstid, som her omtales, er den Tid, naar Christus skal komme igjen, da, og ikke før, skal deres Synder udslettes. Hvorfor? Fordi de vare Mordere, og ingen Morder har det evige Liv. Endog David maa vente til disse Vederqvægelsens Tider, førend han kan komme frem og hans Synder blive udslettede, thi Petrus taler om ham, sigende: „David er endnu ikke opfaren til Himlen, thi hans Grav er hos os indtil denne Dag." Hans jordiske Levninger vare dengang i Graven. Nu læse vi, at mange af de Helliges Legemer opstode ved Christi Opstandelse, maaskee alle de Hellige, men det synes ikke som David var opstanden, thi Petrus talte efter Christi Opstandelse; og hvorfor ikke? Fordi han var en Morder. Hvis Sjælesørgere havde den rigtige Opfattelse af Lærdommen om den evige Dom, vilde de ikke besøge den Mand, hvis Liv efter Landets Love skal være forbrudt, for at

have overtraadt Loven og udgydt uskyldigt Blod, thi Saadanne kan ikke tilgives før de have betalt den sidste Hvid. Alverdens Sjælesørgeres Bønner formaae ikke at lukke Helvedes Porte for en Morder. Da talte han om Forudbestemmelse og læste Romerbrevets 9de Cap., af hvilket det sees, at Udvælgelse, som der omtales, vedrørte Kjødet og havde Hensyn til Abrahams Sæd, efter den Forjættelse Gud gav til Abraham, hvor han siger: „I Dig og din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes." Til Abrahams Sæd hørte Optagelsen og Forjættelserne. Paulus sagde, da han saae deres Vantro: „Jeg ønsker mig selv forbandet efter Kjødet, ikke efter Aanden;" thi han meente at have bedre Leilighed, hvis han ikke hørte til Forjættelsens Sæd. Hvorfor sagde Gud til Pharao: „Til dette Samme har jeg ladet Dig staae, for at jeg vilde vise min Magt paa Dig, og paadet mit Navn skulde forkyndes paa al Jorden." Fordi Pharao var et skikket Redskab, en ondskabsfuld Mand, som havde gjort sig skyldig i mange grusomme Gjerninger af den meest gruopvækkende Natur. Udkaarelsen af den forjættede Sæd vedvarer endnu, og i de sidste Dage skal de have Præstedømmet gjengivet til dem, og de skulle være Frelserne paa Zions Bjerg og vor Guds Tjenere. Hvis det ikke var for Levningerne, der ere tilbage, da maatte vi være som Sodoma og Gomorra. Det hele Capitel havde Hensyn til Præstedømmet og hele Israels Huus. Apostlerne lærte ikke om ubetinget Udkaarelse til evigt Liv. Gud udkaarede og forudbestemmede, at alle de, som kunde frelses, skulde frelses ved Christum Jesum og gjennem Lydighed til Evangeliet, men han forbigaaer ingen Mands Synder, men besøger ham med Irettesættelse, og hvis hans Børn ikke ville omvende sig fra deres Synder, vil han forkaste dem. Dette er en ufuldkommen Skildring af en meget interessant Tale, som varede over 2 Timer, og som der blev lyttet til med stor Opmærksomhed af den tilstedeværende Mængde."

(Fortsættes.)

Conferencemødet i Malmø,

afholdt den 27de og 28de Februar 1869.

Mødet tog sin Begyndelse Løverdagen den 27de Februar Kl. 3, og overværedes af Præsident Jesse N. Smith, omreisende Ældste C. D. Fjeldsted, Præsident for Skaane Conference P. T. Nyström, samt det arbeidende Præstedømme og mange Hellige.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident P. T. Nyström, og aabnedes med Sang af Choret „Nu wi oss församle här," Bøn af P. T. Nyström, hvorefter Forsamlingen afsang: „Nu Zions Sol belyst wår Jord."

Ældste Nyström fremstod og bød Alle velkomne, gjorde nogle Bemærkninger angaaende Mødet, og foreslog Ældste B. N. Walter til Conferencemødets Skriver, hvilket eenstemmig assisteredes, samt

gav Leilighed til Missionairerne at afgive deres Rapporter om Tilstanden i deres Arbeidsmarker.

Følgende Missionairer afgave deres Rapporter: Ældste B. N. Walter i 1ste District, som indbefatter Helsingborgs og Kullabergs Grene; Ældste P. T. Rundqvist i 2det District, som indbefatter Landskrona og Svaluf Grene; Ældste B. M. Rawsten i 3die District, som indbefatter Hersheholms og Christianstads Grene; Ældste H. Nilsson, Forstander for Malmø Green; Ældste Ch. Frank i 4de District, som indbefatter Hørbys og Wiggarums Grene. Derefter blev Sangen „Til polens kalla gränser“ affungen, og Rapporterne fortsatte med Ældste S. J. Larsson i 5te District, som indbefatter Lunds og Gårdstånges Grene; Ældste Joh. Hagman i 6te District, som indbefatter Trelleborgs og Lyngbys Grene; Ældste Joh. Ant. Halvorsen i 7de District, som indbefatter Ystads og Cimbritshamns Grene; Ældste N. O. Berggren i 8de District, som indbefatter Carlskrona og Carlshamns Grene; Ældste M. Swensson i 9de District, Kronsbergs Lehn, Wexiø Green. Derefter blev givet Leilighed for Ældsterne Lorentz Persson fra 1ste District, B. T. Textorius fra 2det District og P. Jonsson at udtale deres Følelser. Det fremgik af Rapporterne, at Tilstanden blandt de Hellige var i Almindelighed god, der var vel nogen Fattigdom og lidt Svagheder enkelte Steder, men de Hellige søgte efter bedste Evne at tjene Gud og adlyde hans Befalinger, Missionairerne følte sig glade og tilfredse ved at arbeide for Sandheden, og de arbeidede i Enighed, og enhver af dem var villig til at udføre den Mission, hvortil han blev kaldet.

Ældste P. T. Nystrøm stod frem og gjorde nogle Bemærkninger om Stillingen i Conferencen, og han var glad over, at den var saa god, og over Brødrene, som arbeidede i Missionen, de vare gode, trofaste Mænd. Udsigterne for Evangeliets Fremgang vare ganske gode, og endskjøndt det er et stort Arbeide at gjøre Folk til Hellige, er der alligevel bleven opreist mange gode Hellige i Conferencen, og mange unge Mennesker ere rede til at annamme Sandheden. Han kunde stadfæste Rapporternes Overeensstemmelse med Sandheden, saavidt hans Kundskab strakte sig, og selv var han beredt til at udføre hvad han blev kaldet til.

Ældste C. D. Fjeldsted stod frem, han glædede sig over Brødrenes Vidnesbyrd, og sagde: Naar somme Folk annamme Sandheden, gaae de undertiden forvidt i deres Iver, og modarbeide Ting, som ikke ere af nogen Betydning, saasom, ikke at lade deres Børn bestænkes eller confirmeres af de lutherske Præster, omendskjøndt disse Ting hverken gjøre Børnene Godt eller Ondt; den, som holder Guds Love, behøver ikke at svigte Landets Love, men under andre Omstændigheder, vi ville ikke have noget at skaffe med disse Ting. Formanede Brødrene til at være hellige, og lydige mod deres Foresatte, og ved Tro, Haab og Kjærlighed at gjøre Menneskene Godt, og have Interesse for Guds Rige; da ville vi gjennem Præstedømmets Indflydelse kunne gjøre Godt, men vi kunne ogsaa gjøre Skade med denne Indflydelse, men da ere vi paa Veien til Undergang. Sagde at Aarsagen hvorfor Malmø Green var bedre end mange af de andre, er den, at de Hellige der have mere Leilighed til at samles og blive belærte om de Ting, hvorved de kunne nærme sig Ophøielsens Maal.

Mødet sluttedes til næste Dags Formiddag Kl. 10. Sangen „Wi hålle Conferens“ blev affungen, og Bøn af Ældste J. A. Halvorsen.

Søndagen den 28de Februar Kl. 10 Formiddag var en stor Mængde forsamlet, de kaldtes til Orden af Ældste P. T. Nyström, og Choret afsang Sangen „Morgonrödnans strålar träda,“ Bøn af Ældste B. N. Walter, hvorefter Sangen „Blomstra som en rossengård“ blev afsungen.

Ældste P. T. Nyström fremstod, hilsede de Hellige velkommen og oplæste den statistiske Rapport over Conferencen, saalydende: 9 Districter fordeelte paa 18 Grene. — 54 Ældster, 24 Præster, 22 Lærere, 11 Diaconer, 97 Medlemmer af Mandkjøn, 341 af Qvindekjøn, ialt 549. I sidste Qvartal ere 21 døbte, 4 tilflyttede, 1 bortflyttet, 19 udelukkede, og 3 døde.

Forslag angaaende Forandringer i Conferencen bleve frembragte, hvoraf mærkes: Ældsterne L. Persson, B. P. Textorius, P. Jonsson og Ch. Frank løses fra deres Mission og tillades at emigrere til Foraaret, og andre Missionairer kaldtes i deres Sted; endvidere bleve Forslag fremsatte om at stifte forskjellige Missionairer i deres Arbeidsmarker, og alle Forslag bleve assisterede eenstemmigt.

Derefter foresloges til Opholdelse af de Hellige Kirkens Authoriteter, enhver Grad af det hellige Præstedømme samt Brigham Young som Præsident for Kirken, og alle de Hellige indbyrdes, som assisteredes eenstemmigt.

Efter Opfordring fremstod Ældste B. N. Walter. Han udtalte sin Glæde over at være forbunden med dette Rige, og omtalte flere Ting angaaende Guds Rige paa Jorden og Storheden og Kraften i samme.

(Fortsættes.)

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.